

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3191/05
20.07.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Ljubodraga Pljakića, predsednika veća, Dušanke Marijanović i Dragana Skoka, članova veća, sa savetnikom suda Jelenom Tišma-Jovanović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprava carina, Komisije za žalbe Uprave carina 01/11 broj U/II-20 od 8.3.2005. godine, u predmetu carinskom, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 20.7.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Carinarnice Beograd broj U/I-6722/04 od 13.12.2004. godine, kojim je, na osnovu člana 209. stav 5. Uredbe o carinski dozvoljenom postupanju sa carinskom robom, puštanju carinske robe i naplati carinskog duga ("Službeni glasnik RS" br.127/03 ... 63/04), odbijen, kao neosnovan, prigovor žaliooca (ovde tužioca) na nalaz Carinarnice u pogledu utvrđene carinske osnovice, za robu prijavljenu za stavljanje u slobodan promet po JCI - UV4 broj 3716 od 24.11.2004. godine CI, za poslove slobodnih i carinskih zona Beograd.

Tužilac podnetom tužbom osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene zakona. Navodi da je za carinjenje prijavio ugovorenu cenu, a ugovarači su pri ugovaranju cene, ovu opredelili prema pravilima OECD koja u zemlji prodavaca, u ovakvim situacijama moraju biti primenjena. Posebno ukazuje da su pri ugovaranju imali u vidu okolnosti koje utiču na formiranje cene ove robe, uslove tržišta u Srbiji, prosečan profit, marže, poreze, pri čemu su uzeli u obzir i mogućnost povećanja akciza i devizni kurs. Ističe da su svi uvoznici ove vrste robe povezani sa prodavcem, ali da ta povezanost ne utiče na cenu robe, a u vezi sa tim osporava da se u konkretnom slučaju radi o "damping" cenama. Tvrdi da je ovu vrstu robe carinio i ranije, da je prijavljivao cenu umanjenu za 10%, ali da Carinarnica tada nije osporila pravilnost prijavljene cene, te da je i za konkretan slučaj bila dužna da prizna umanjeno za (dostignutih) 10%. I da u tom pogledu praksa Carinarnice nije ujednačena. U vezi osporenog rešenja ističe da se ovo, za razloge svoje odluke poziva na odredbe člana 46. stav 1. tačka 4. i člana 48. Carinskog zakona, iako rešenje prvostepenog organa ne sadrži ove odredbe materijalnog propisa, pa s toga smatra da su razlozi osporenog rešenja u suprotnosti sa dispozitivom rešenja, čime je učinjena povreda člana 232. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku. Predlaže da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

Tuženi organ je u svom odgovoru na tužbu u svemu ostao pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio je da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, te odgovora na tužbu, kao i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, a u smislu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br.46/96), Vrhovni sud Srbije je našao da tužba nije osnovana.

Prema razlozima osporenog rešenja, žalba nije osnovana, jer je Carinarnica, nakon pravilno provedenog postupka, pravilno primenila odredbe člana 209. stav 5. Uredbe o carinski dozvoljenom postupanju sa carinskom robom, puštanju carinske robe i naplati carinskog duga i odbila, kao neosnovan, žaliočev prigovor na visinu carinske osnovice koju je Carinarnica utvrdila. Ovo stoga što je vrednost robe (cigarete "BB"), koju je žalilac prijavio za carinjenje po jedinstvenoj carinskoj ispravi na iznos od 15,20 EUR/1000 KD cigareta, ne odgovara stvarnom stanju robe - ugovorenoj vrednosti robe (iz člana 46. stav 1. tačka 4. Carinskog zakona), koja prema transakcijskoj ceni po kojoj je identična roba, od strane istog uvoznika, prijavljena za uvoz u približno isto vreme, iznosi 19,18 EUR/1000 KD. Po shvatanju tuženog, kada uvoznik u deklaraciji o carinskoj vrednosti robe prijavi da su prodavac i kupac povezani, i navede da ta povezanost nije od uticaja na carinsku vrednost robe, obavezan je da pruži dokaz da je prijavljena vrednost približna transakcijskoj vrednosti iste ili slične robe uvezene u isto ili približno isto vreme. Kako uvoznik u konkretnom slučaju nije pružio dokaz da povezanost kupca i prodavca nije uticala na cenu predmetne robe, pravilno je Carinarnica, pridržavajući se propisanog redosleda metoda carinskog vrednovanja, a na osnovu člana 48. stav 1. Carinskog zakona, carinsku osnovicu utvrdila na osnovu transakcijske cene identične robe, prodate za izvoz u našu zemlju.

Sud je cenio i druge navode tužbe, pa nalazi da oni nisu osnovani. Ovo stoga što je nesporno da su tužilac, kao uvoznik, i inoprodavac povezana lica. Obzirom na ovu činjenicu i na to da je tužilac i u carinskoj deklaraciji prijavio povezanost, a kako je odredbom člana 46. stav 7. tačka 1. Carinskog zakona propisano da u slučaju povezanosti između povezanih lica, transakcijska vrednost sa uvek prihvata i robe vrednosti u skladu sa

kupoprodaje između povezanih lica, transakcijska vrednost se uvek primvata i roba vrednije u skladu sa odredbama stava 1. tog člana, kada uvoznik dokaže da je takva vrednost utvrđena u isto ili približno isto vreme, približno jednaka transakcijskoj vrednosti prilikom prodaje između nepovezanih lica za identičnu ili sličnu robu namenjenu za izvoz u Srbiju, pravilno tuženi smatra da je na strani tužioca, kao uvoznika, obaveza dokazivanja da je prijavljena vrednost transakcijska vrednost robe u smislu Carinskog zakona, tim pre što i po navodima tužbe nije sporno da prijavljena vrednost odstupa od vrednosti po kojoj je tužilac istu robu uvezio od istog prodavca radi prodaje u Srbiji. Tužilac, takođe neosnovano ukazuje na učinjenu bitnu povredu postupka i povredu člana 232. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, jer iz stanja u spisima predmeta proizlazi da je postupak pravilno sproveden, jer je o tužiočevom prigovoru odlučila Komisija (kako je to i predviđeno napred navedenom Uredbom). Pošto su postupak pred prvostepenim organom i pred tuženim jedinstveni, tuženi je, obzirom na pravilno primenjene odredbe pomenute Uredbe i odgovarajuće odredbe Carinskog zakona o carinskoj vrednosti, mogao u smislu odredbi Zakona o opštem upravnom postupku da upotpuni provedeni postupak. Navodi tužioca o tome da su ugovarači poštovali pravila OECD nisu od uticaja na donošenje drugačije odluke, jer prema napred iznetom, carinska osnovica je pravilno utvrđena a prema transakcijskoj vrednosti robe, u smislu člana 46. stav 1. Carinskog zakona, tj. u skladu sa načelom ad valorem, a takvu pravnu regulativu propisuje i član 7. Opšteg sporazuma o carinama i trgovini.

Sa napred iznetog, Vrhovni sud Srbije je ocenio da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, pa je, na osnovu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ", br. 46/96), odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 20.7.2006. godine, U.3191/05

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Jelena Tišma-Jovanović, s.r. Ljubodrag Pljakić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

IJ